



R O Z S U D O K
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Beaty Miničovej a členiek JUDr. Ivany Izakovičovej a Ľubomíry Kúdelovej, v právnej veci žalobkyne **A. P., B.**, právne zastúpenej JUDr. B. K., advokátom, Advokátska kancelária M., proti žalovanému **Mgr. M. P., advokát so sídlom K.**, správca konkurznej podstaty úpadcu Doc. Ing. A. F., CSc. - K., Š., IČO: X., **v konaní o určenie poradia pohľadávky vo výške 1 699,-- Eur**, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 3. mája 2010, č. k. 52Cbi/33/2009-45, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 3. mája 2010, č. k. 52Cbi/33/2009-45 **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňi trovy odvolacieho konania v sume 61,17 Eur na účet jej právneho zástupcu.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom zo dňa 03. 05. 2010, č. k. 52Cbi/33/2009-45 určil, že pohľadávka žalobkyne vo výške 1 699,-- Eur je pohľadávkou proti podstate. Žalobkyňi súd náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení súd uviedol, že žalobkyňa sa žalobou, doručenou súdu dňa 06. 08. 2009, domáhala voči žalovanému určenia, že jej pohľadávka vo výške 1 699,-- Eur voči správcovi konkurznej podstaty je pohľadávkou proti podstate a má sa uspokojiť v plnej výške na účet právneho zástupcu žalobkyne, JUDr. B.

K.. Súd konštatoval, že v danom prípade viedol spor úpadca ešte pred začatím konkurzu ako žalobca proti A. P., žalovanej. Po vyhlásení konkurzu vstúpil do konania ako žalobca správca konkurznej podstaty. Okresný súd vo Vranove nad Topľou žalobu zamietol a zaviazal žalobcu, t. j. správcu konkurznej podstaty zaplatiť žalovanej trovy konania vo výške 51 198,-- Sk (1 699,-- Eur).

Po vykonanom dokazovaní dospel súd prvého stupňa k záveru, že nárok na určenie pohľadávky vo výške 1 699,-- Eur ako pohľadávky proti podstate je dôvodný, nakoľko táto pohľadávka vznikla ako trovy konania, ktoré boli žalobkyni priznané v konaní, ktoré začalo pred vyhlásením konkurzu, jednalo sa o zaplatenie dlžného nájomného a toto konanie nebolo konaním súvisiacim s konkurzom, ani sa nejednalo o konkurzné konanie (§ 33 ods. 1 písm. b/ KV). Konanie sa začalo dňa 15. 12. 1995 a konkurz na úpadcu bol vyhlásený dňa 29. 11. 2000. Súd prvého stupňa sa nestotožnil s tvrdením žalovaného, že vzhľadom na to, že toto konanie začalo pred vyhlásením konkurzu, nejde o pohľadávku, ktorá vznikla po vyhlásení konkurzu. Rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou sa stal právoplatným až dňa 03. 02. 2005, vykonateľným 07. 02. 2005, teda po vyhlásení konkurzu. Preto sa jedná o pohľadávku proti podstate podľa ust. § 31 ods. 3 písm. a/ ZKV. O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti rozsudku podal odvolanie žalovaný a žiadal jeho zmenu tak, že súd žalobu v plnom rozsahu zamietne. Podľa žalovaného prvostupňový súd nad rámec návrhu uviedol, že uplatňovaná pohľadávka je pohľadávkou proti podstate. Rozhodnutia v takomto znení sa žalobkyňa vo svojom návrhu nedomáhala. Žalovaný zdôraznil, že trovy účastníkov konkurzného konania, ktoré im vzniknú účasťou v samotnom konkurznom konaní, ale aj v konaniach, ktoré sú vyvolané konkurzným konaním, sú vylúčené z uspokojenia. Výnimka je ustanovená § 25 ods. 2 ZKV, keď zákon priznáva ako náklady podstaty trovy konaní súvisiacich s konkurznom podľa § 31 ods. 6 písm. h/ len vtedy, keď konkurznej podstaty vznikol prospech z vedenia sporu, pričom výška trov je limitovaná výškou prospechu, ktorý sa získal do podstaty. V danom prípade však v predmetnom spore č. k. 11C349/96 nebol získaný žiaden prospech do konkurznej podstaty. Z uvedených dôvodov navrhuje preto napadnutý rozsudok zmeniť.

V odvolaní žalovaný poukázal aj na rozpor, ktorý rozpor je v určení, že žalobkyňou uplatnená pohľadávka je pohľadávkou proti podstate, avšak súd v odôvodnení konštatuje, že

pohľadávka žalobkyne spočívajúca v trovách konania, je vylúčená z uspokojenia podľa ust. § 25 ods. 2 a ust. § 33 ods. 1 písm. b/ ZKV.

Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že odvolanie je nedôvodné a vychádza z nesprávnej interpretácie vzniku pohľadávky. Pohľadávka vznikla právoplatným rozsudkom zo dňa 22. 11. 2004, č. k. 4C 14/04-155, t. j. dňom 03. 02. 2005 a nie pred nariadením konkurzu na majetok dlžníka. Pohľadávka na zaplatenie trov vzniká rozhodnutím súdu pri skončení veci a nie pri jeho začatí, ako nesprávne podáva priebeh sporu žalovaný. Žalobkyňa zdôraznila, že jej pohľadávka nevznikla účasťou v konkurznom konaní, ale v inom spore, kde úpadca a správca konkurznej podstaty ako žalobcovia neboli úspešní. Žalobkyňa má za to, že pri zásade rovnosti práv nemôže mať správca konkurznej podstaty, resp. úpadca výnimku z povinnosti nahradiť trovy konania, preto považuje žalobkyňa rozhodnutie súdu prvého stupňa za vecne správne. Žalobkyňa navrhla odvolaním napadnuté rozhodnutie potvrdiť a zároveň si uplatnila trovy odvolacieho konania vo výške 87,-- Eur.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal vec podľa ustanovenia § 212 ods. 1 a § 214 ods. 2 O. s. p., bez nariadenia pojednávania v medziach dôvodov odvolania a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné vyhovieť.

Predmetom konania je určenie pravosti a poradia pohľadávky vo výške 1 699,-- Eur, z titulu trov konania, priznaných žalobkyňi v konaní vedenom na Okresnom súde vo Vranove nad Topľou pod č. k. 4C 14/04-155, ktorú ako pohľadávku proti podstate uplatnila žalobkyňa u žalovaného ako správcu konkurznej podstaty úpadcu Doc. Ing. A. F., CSc. – K., Š.

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa určil, že pohľadávka žalobkyne vo výške 1 699,-- Eur je pohľadávkou proti podstate, vychádzajúc zo skutočnosti, že trovy konania boli žalobkyňi priznané v konaní o zaplatenie dlžného nájomného, ktoré začalo pred vyhlásením konkurzu a toto konanie nebolo konaním súvisiacim s konkurzom, ani sa nejednalo o konkurzné konanie. Pretože rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou sa stal právoplatným až dňa 03. 02. 2005, vykonateľným 07. 02. 2005, teda po vyhlásení konkurzu, jedná sa z toho dôvodu o pohľadávku proti podstate.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa s uvedenými skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa stotožnil a dospel k zhodnému záveru, že žaloba bola podaná dôvodne.

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky žalovaný dôvodmi svojho odvolania správnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa nespochybnil.

Žalovaný namieta, že pohľadávka žalobkyne je z uspokojenia v konkurze vylúčená, a preto nemôže byť ako pohľadávka proti podstate priznaná.

Z ust. § 31 ods. 1 písm. f/ zák. č. 328/1991 Zb. vyplýva, že v priebehu konkurzného konania možno uspokojiť kedykoľvek pohľadávky proti podstate.

Pohľadávkami proti podstate sú v zmysle § 31 ods. 3 písm. a/ zák. č. 328/1991 Zb. pohľadávky, ktoré vznikli po vyhlásení konkurzu a sú splatné v priebehu konkurzu.

Z obsahu spisu sa zisťuje, že pohľadávka žalobkyne bola priznaná rozsudkom Okresného súdu vo Vranove nad Topľou č.k. 4C 14/04-155, ktorý nadobudol právoplatnosť 03. 02. 2005 a vykonateľnosť 02. 05. 2005.

Keďže konkurz na majetok úpadcu Ing. A.. F. – K., L. bol vyhlásený 29. 11. 2000, nepochybne tak pohľadávka vznikla po vyhlásení konkurzu a stala sa splatnou v jeho priebehu.

Takto určeného poradia pohľadávky sa nedotýka ani ust. § 33 ods. 1 písm. b/ zák. č. 328/1991 Zb., ktoré z uspokojenia v konkurze vylučuje trovy účastníkov konania, ktoré im vznikli účasťou v konkurznom konaní a v konaniach súvisiacich s konkurzom, na ktoré poukazuje odvolateľ.

Predmetné trovy konania nevznikli totiž účasťou v konkurzom konaní a ani v konaní súvisiacom s konkurzom, medzi ktoré zákon zaraďuje spory vyvolané konkurzom a tiež spory vedené po vyhlásení konkurzu správcom za účelom udržiavania a správy podstaty.

Konanie na Okresnom súde vo Vranove nad Topľou vo veci zaplatenia nájomného, bolo začaté úpadcom pred vyhlásením konkurzu na jeho majetok, nie je preto sporom ani konkurzom, vyvolaným a tiež s konkurzom súvisiacim, medzi ktoré konania ho nemožno zaradiť len z dôvodu, že v uvedenom konaní po vyhlásení konkurzu pokračoval správca.

Pokiaľ z uvedených dôvodov súd prvého stupňa určil, že trovy konania priznané žalobkyni, sú pohľadávkou proti podstate, rozhodol tak v súlade s právnym predpisom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa nestotožnil ani s tvrdením žalovaného, že súd prvého stupňa rozhodol nad rámec podanej žaloby, keďže touto sa žalobkyňa domáhala určenia ako pravosti, tak i poradia spornej pohľadávky.

Vzhľadom na uvedené skutkové a právne zistenia Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici podľa § 219 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že v odvolacom konaní úspešnej žalobkyni priznal náhradu trov odvolacieho konania za 1 úkon právnej služby (vyjadrenie) po 55,49 Eur a 1x režijný paušál po 5,68 Eur podľa ust. § 10 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. b/ a § 16 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, t. j. celkom trovy odvolacieho konania v sume 61,17 Eur.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 8. júna 2011

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová